

ԱՐՀԵՍՏԻ ԿԱՐԵՒՈՐՈՒԹԻՒՆԸ

Արհեստաւոր եմ, ուրախ ամենքից,

Ամուր երկաթէ կաղմուածք ես ունիմ.

Շինում եմ գործիք թանգ ու պատուական,

Օգուտ եմ տալիս մարդկային ազգին:

Երև չք ծագած՝ խանութ եմ գնում,

Գործս ծիծաղ դէմ—երգով սկսում.

Եւ թանձր մուրճի ամուր հարուածքից՝

Գործատան պատերն եմ շարժեցնում:

Ժանգոտ երկաթի պինդ—պինդ կտորներ

Շնորհիւ քաջ բաղկիս ուժեղ հարուածքի՝

Լաւ տափակում են՝ ընդունում ձեւեր

Ձանազան տեսակ սիրուն գործքերի:

Ճաշումեմ ես միշտ համեստ հասարակ,

Չոր հացը համեղ պատառ է թուում.

Թէպէտ անկողինս է կոշտ կոպիտ շոր,

Բայց ես շատ հանգիստ ու լաւ եմ քնում:

Եւ քունը շուտով գալիս է աչքիս.

Խիղճս հանդարտ է իրրեւ մի մանկան.

Իմ աշխատանքիս սակաւ փաստակով՝

Եւ յո՛ւ լինում եմ ես միշտ բաւական. . .

Տարուայ տասներկու երկար ամիսներ,

Անցնումեն ինչպէս մի մի կարճ շաբաթ.

Թէեւ քիչ անգամ հազնում եմ նոր շոր,

Բայց պինդ կուրծք ունիմ իբր ամուր պողպատ:

Այսպէս իմ օրեր սահումեն ուրախ,

Յիսուն տարիս է—մօտ եմ ծերութեան,

Եւ երբ մահս գայ ես բազկատարած,

Գրկելով նորան կրճնեմ գերեզման. . .

Եթէ մեռնեմ էլ առաւել շուտով,

Բայց աչք չեմ դնիլ ուրիշի փառքին.

Եւ երբ հոսում է քրտինքն իմ ճակտով՝

Կարծում եմ տէր եմ բոլոր աշխարհքին. . .